

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5314/2544

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1001, ป.พ.พ. มาตรา 173, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94, ป.พ.พ. มาตรา 193/17, ป.พ.พ. มาตรา 193/35, ป.พ.พ. มาตรา 172, ป.พ.พ. มาตรา 193/33

ย่อ / หลักกฎหมาย

มูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินมีอายุความ 3 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 การที่เจ้าหนี้ได้นำหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายก่อนที่ตัวสัญญาใช้เงินแต่ละฉบับจะครบกำหนดอายุความ เป็นการฟ้องคดีเพื่อตั้งหลักฐานสิทธิเรียกร้อง ไม่ใช่เป็นเพียงเพื่อให้จัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ผู้ล้มละลายแต่อย่างเดียว ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 173(เดิม) แม้ต่อมาเจ้าหนี้ได้ถอนฟ้องคดีล้มละลายอันเป็นผลให้ไม่นับว่าเป็นเหตุให้อายุความสะดุดลงตามมาตรา 174(เดิม) ก็ตาม แต่เมื่อพ้นกำหนดอายุความตามตัวสัญญาใช้เงินแล้ว ลูกหนี้ได้ทำสัญญารับสภาพหนี้ยอมรับผิดชอบใช้หนี้ต่อเจ้าหนี้ ถือได้ว่าลูกหนี้ได้เสียซึ่งอายุความที่ครบบริบูรณ์และเริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่วันรับสภาพหนี้ เมื่อเจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ก่อนครบกำหนดอายุความซึ่งมีกำหนดเวลา 3 ปี เจ้าหนี้อย่อมมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้ได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) ไว้เด็ดขาดเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2536 เจ้าหนี้ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ รวม 4 อันดับคือ อันดับที่ 1 หนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินระหว่างวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2527 ถึงวันที่ 22 กรกฎาคม 2527 จำนวน 17 ฉบับ พร้อมดอกเบี้ยจำนวนเงิน 29,023,952.82 บาท อันดับที่ 2 มูลหนี้ภาระค้ำประกัน (เป็นตัวเงิน) ในต้นเงิน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยจำนวนเงิน 2,263,301.41 บาท อันดับที่ 3 มูลหนี้ภาระค้ำประกัน (ไม่เป็นตัวเงิน) 7 ฉบับ พร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน 4,036,308.50 บาท และอันดับที่ 4 มูลหนี้ตามสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีพร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน 20,686.84 บาท เป็นเงินรวมทั้งสิ้น 35,344,249.57 บาท จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดตรวจคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104 แล้ว ไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้รายนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วเห็นว่า มูลหนี้อันดับที่ 1 เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในวันที่ 6 ธันวาคม 2536 เป็นการยื่นคำขอรับชำระหนี้ภายหลังจากมูลหนี้ขาดอายุความแล้ว ต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94(1) ส่วนมูลหนี้อันดับที่ 2 และอันดับที่ 4 เห็นควรให้ได้รับชำระหนี้รวมเป็นเงิน 2,447,171.71 บาทจากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ตามมาตรา 130(8) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 โดยมีเงื่อนไขว่า หากเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จากนางสมทรง โสรัด และพันตำรวจโทลักษณะพิจิตร โสรัด ลูกหนี้ร่วมแล้วเพียงใด ให้สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ในคดีนี้ลดลงมาเพียงนั้น ส่วนที่ขอเกินมาให้ยกเสียศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ตามรายงานความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เจ้าหนี้อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า อนุญาตให้เจ้าหนี้รับชำระหนี้ในมูลหนี้อันดับที่ 1 ได้ เป็นเงินจำนวน 29,023,952.82 บาท ตามที่ขอเมื่อรวมกับ

มูลหนี้อันดับที่ 2 และอันดับที่ 4 ตามคำสั่งอนุญาตของศาลชั้นต้นอีก 2,447,171.71 บาท จึงรวมเป็นเงินทั้งสิ้นที่เจ้าหนี้ได้รับจำนวน 31,471,124.53 บาท จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ตามมาตรา 130(8) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 โดยมีเงื่อนไขว่า หากเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จากนางสมทรง โสรีต และพันตำรวจโทลักษณะพิจิตร โสรีตลูกหนี้ร่วมแล้วเพียงใด ให้สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ในคดีนี้ลดลงมาเพียงนั้น นอกจากนี้ที่แก้คดีให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาศาลฎีกาแผนคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "...เมื่อตัวสัญญาใช้เงินแต่ละฉบับครบกำหนด ลูกหนี้เพิกเฉยไม่ชำระหนี้ ต่อมาวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2530 เจ้าหนี้จึงได้ฟ้องลูกหนี้ในมูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินดังกล่าวเป็นคดีล้มละลายต่อศาลแพ่ง คดีหมายเลขดำที่ ล.61/2530 ในระหว่างพิจารณาคดีล้มละลายเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2533 ลูกหนี้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินให้แก่เจ้าหนี้ เจ้าหนี้จึงได้ถอนฟ้องคดีล้มละลายเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2533 ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่า เจ้าหนี้ให้นำหนี้ดังกล่าวมาขอรับชำระหนี้ได้หรือไม่ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาว่า การที่เจ้าหนี้ถอนฟ้องคดีล้มละลายย่อมเป็นการลบล้างผลแห่งการยื่นฟ้องให้ถือว่าอายุความไม่เคยสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 วรรคแรก และลูกหนี้ทำหนังสือรับสภาพหนี้เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2533 เป็นระยะเวลาภายหลังจากที่หนี้ขาดอายุความแล้วและเป็นการรับสภาพความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/35 มีกำหนดอายุความ 2 ปี เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2536 จึงเป็นเวลาภายหลังจากที่หนี้ขาดอายุความแล้ว เห็นว่า มูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินมีกำหนดอายุความ 3 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 เจ้าหนี้ได้นำหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายก่อนที่ตัวสัญญาใช้เงินแต่ละฉบับจะครบกำหนดอายุความ เป็นการฟ้องคดีเพื่อตั้งหลักฐานสิทธิเรียกร้องไม่ใช่เป็นเพียงการฟ้องคดีเพื่อให้จัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ผู้ล้มละลายแต่อย่างเดียว จึงมีผลให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 173(เดิม) แม้ต่อมาเจ้าหนี้ได้ถอนฟ้องคดีล้มละลายดังกล่าวอันเป็นผลให้ไม่นับว่าเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงตามมาตรา 174(เดิม) ก็ตาม แต่เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2533 ซึ่งกำหนดอายุความตามตัวสัญญาใช้เงินได้ล่วงพ้นไปแล้ว ลูกหนี้ได้ทำสัญญารับสภาพหนี้ยินยอมรับผิดชอบคดีใช้หนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินและหนี้อื่น ๆ ต่อเจ้าหนี้ ถือได้ว่าลูกหนี้ได้ละเสียซึ่งอายุความที่ครบบริบูรณ์แล้ว และเริ่มนับอายุความใหม่ต่อไปตั้งแต่วันรับสภาพหนี้ เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้รายนี้เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2536 จึงไม่ขาดอายุความซึ่งมีกำหนดเวลา 3 ปี เจ้าหนี้ย่อมมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้รายนี้ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาอนุญาตให้เจ้าหนี้รับชำระหนี้ในมูลหนี้รายนี้นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5314/2544 ธนาคาร กสิกรไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์ เจ้าหนี้ โจทก์ ธนาคาร นครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์ บริษัท ลักษณะขนส่งและก่อสร้าง จำกัด จำเลย ป.พ.พ. ม. 193/14, ม. 193/15, ม. 1001 พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 ม. 94

(1) มูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินมีอายุความ 3 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 การที่เจ้าหนี้ได้นำหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายก่อนที่ตัวสัญญาใช้เงินแต่ละฉบับจะครบกำหนดอายุความ เป็นการฟ้องคดีเพื่อตั้งหลักฐานสิทธิเรียกร้อง ไม่ใช่เป็นเพียงเพื่อให้จัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ผู้ล้มละลายแต่อย่างเดียว ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 173(เดิม) แม้ต่อมาเจ้าหนี้ได้ถอนฟ้องคดีล้มละลายอัน

เป็นผลให้ไม่นับว่าเป็นเหตุให้อายุความสะดุดลงตามมาตรา 174(เดิม) ก็ตาม แต่เมื่อพ้นกำหนดอายุความตามตัวสัญญาใช้เงินแล้ว ลูกหนี้ได้ทำสัญญารับสภาพหนี้ยอมรับผิดคดีใช้หนี้ต่อเจ้าหนี้ ถือได้ว่าลูกหนี้ได้ละเสียซึ่งอายุความที่ครบบริบูรณ์และเริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่วันรับสภาพหนี้ เมื่อเจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ก่อนครบกำหนดอายุความซึ่งมีกำหนดเวลา 3 ปี เจ้าหนี้ย่อมมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้ได้คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) ไว้เด็ดขาดเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2536 เจ้าหนี้ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ รวม 4 อันดับคือ อันดับที่ 1 หนี้ตามตัวสัญญาใช้เงิน ระหว่างวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2527 ถึงวันที่ 22 กรกฎาคม 2527 จำนวน 17 ฉบับ พร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน 29,023,952.82 บาท อันดับที่ 2 มูลหนี้ภาระค้ำประกัน (เป็นตัวเงิน) ในต้นเงิน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยจำนวนเงิน 2,263,301.41 บาท อันดับที่ 3 มูลหนี้ภาระค้ำประกัน (ไม่เป็นตัวเงิน) 7 ฉบับ พร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน 4,036,308.50 บาท และอันดับที่ 4 มูลหนี้ตามสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีพร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน 20,686.84 บาท เป็นเงินรวมทั้งสิ้น 35,344,249.57 บาท จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดตรวจคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104 แล้ว ไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้รายนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วเห็นว่า มูลหนี้อันดับที่ 1 เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในวันที่ 6 ธันวาคม 2536 เป็นการยื่นคำขอรับชำระหนี้ภายหลังจากมูลหนี้ขาดอายุความแล้ว ต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94(1) ส่วนมูลหนี้อันดับที่ 2 และอันดับที่ 4 เห็นควรให้ได้รับชำระหนี้รวมเป็นเงิน 2,447,171.71 บาทจากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ตามมาตรา 130(8) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 โดยมีเงื่อนไขว่า หากเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จากนางสมทรง โสรัด และพันตำรวจโทลักษณะพิจิตร โสรัด ลูกหนี้ร่วมแล้วเพียงใด ให้สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ในคดีนี้ลดลงมาเพียงนั้น ส่วนที่ขอเกินมาให้ยกเสียศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ตามรายงานความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เจ้าหนี้อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า อนุญาตให้เจ้าหนี้รับชำระหนี้ในมูลหนี้อันดับที่ 1 ได้ เป็นเงินจำนวน 29,023,952.82 บาท ตามที่ขอเมื่อรวมกับมูลหนี้อันดับที่ 2 และอันดับที่ 4 ตามคำสั่งอนุญาตของศาลชั้นต้นอีก 2,447,171.71 บาท จึงรวมเป็นเงินทั้งสิ้นที่เจ้าหนี้ได้รับจำนวน 31,471,124.53 บาท จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ตามมาตรา 130(8) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 โดยมีเงื่อนไขว่า หากเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จากนางสมทรง โสรัด และพันตำรวจโทลักษณะพิจิตร โสรัดลูกหนี้ร่วมแล้วเพียงใด ให้สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ในคดีนี้ลดลงมาเพียงนั้น นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "...เมื่อตัวสัญญาใช้เงินแต่ละฉบับครบกำหนด ลูกหนี้เพิกเฉยไม่ชำระหนี้ ต่อมาวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2530 เจ้าหนี้จึงได้ฟ้องลูกหนี้ในมูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินดังกล่าวเป็นคดีล้มละลายต่อศาลแพ่ง คดีหมายเลขดำที่ ล.61/2530 ในระหว่างพิจารณาคดีล้มละลายเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2533 ลูกหนี้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินให้แก่เจ้าหนี้ เจ้าหนี้จึงได้ถอนฟ้องคดีล้มละลายเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2533 ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่า เจ้าหนี้นำหนี้ดังกล่าวมาขอรับชำระหนี้ได้หรือไม่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาว่า การที่เจ้าหนี้ถอนฟ้องคดีล้มละลายย่อมเป็นการลบล้างผลแห่งการยื่นฟ้องให้ถือว่าอายุความไม่เคยสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 วรรคแรก และลูกหนี้ทำหนังสือรับสภาพหนี้เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2533 เป็นระยะเวลาภายหลังจากที่หนี้ขาดอายุความแล้วและเป็นการรับสภาพความรับผิดชอบ

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/35 มีกำหนดอายุความ 2 ปี เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2536 จึงเป็นเวลาภายหลังจากที่หนี้ขาดอายุความแล้ว เห็นว่า มูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินมีกำหนดอายุความ 3 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 เจ้าหนี้ได้นำหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายก่อนที่ตัวสัญญาใช้เงินแต่ละฉบับจะครบกำหนดอายุความ เป็นการฟ้องคดีเพื่อตั้งหลักฐานสิทธิเรียกร้องไม่ใช่เป็นเพียงการฟ้องคดีเพื่อให้จัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ผู้ล้มละลายแต่อย่างเดียว จึงมีผลให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 173(เดิม) แม้ต่อมาเจ้าหนี้ได้ถอนฟ้องคดีล้มละลายดังกล่าวอันเป็นผลให้ไม่นับว่าเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงตามมาตรา 174(เดิม) ก็ตาม แต่เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2533 ซึ่งกำหนดอายุความตามตัวสัญญาใช้เงินได้ล่วงพ้นไปแล้ว ลูกหนี้ได้ทำสัญญารับสภาพหนี้ยินยอมรับผิดชอบใช้หนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินและหนี้อื่น ๆ ต่อเจ้าหนี้ ถือได้ว่าลูกหนี้ได้ละเสียซึ่งอายุความที่ครบบริบูรณ์แล้ว และเริ่มนับอายุความใหม่ต่อไปตั้งแต่วันรับสภาพหนี้ เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้รายนี้เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2536 จึงไม่ขาดอายุความซึ่งมีกำหนดเวลา 3 ปี เจ้าหนี้อย่อมมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้รายนี้ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาอนุญาตให้เจ้าหนี้รับชำระหนี้ในมูลหนี้รายนี้นั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผล ฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ(วัฒนชัย โชติชุตระกุล-พิชัย เตโชพิทยากุล-พีรพล จันทรสว่าง)แหล่งที่มาสำนักงานส่งเสริมงานตุลาการแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุแม้เจ้าหนี้ได้ถอนฟ้องคดีล้มละลายที่ได้ฟ้องลูกหนี้ในมูลตามตัวสัญญาเงิน เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2533 อันเป็นผลให้ไม่นับว่าเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 173(เดิม) ซึ่งตรงกับมาตรา 193/17 วรรคหนึ่ง (ปัจจุบัน)ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ก่อนเจ้าหนี้ถอนฟ้องคือเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2533 ลูกหนี้ได้ทำสัญญารับสภาพหนี้ยินยอมรับผิดชอบใช้หนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินและหนี้อื่น ๆ ต่อเจ้าหนี้ มีปัญหาข้อกฎหมายที่จะต้องพิจารณาเกี่ยวกับข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้ว่า การที่ลูกหนี้ทำสัญญารับสภาพหนี้ยินยอมรับผิดชอบใช้หนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินก่อนเจ้าหนี้ถอนฟ้องเป็นการรับสภาพหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 172(เดิม) หรือมาตรา 193/14(1)(ปัจจุบัน) หรือเป็นการสละประโยชน์แห่งอายุความตามมาตรา 192(เดิม) หรือมาตรา 193/24(ปัจจุบัน)หรือเป็นการรับสภาพความรับผิดชอบมีหลักฐานเป็นหนังสือตามมาตรา 188(เดิม) หรือมาตรา 193/28 วรรคสอง (ปัจจุบัน) ปัญหานี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เห็นว่า การที่เจ้าหนี้ถอนฟ้องคดีล้มละลายถือว่าอายุความไม่เคยสะดุดหยุดลงตามมาตรา 193/17 วรรคแรกลูกหนี้ทำสัญญารับสภาพหนี้ภายหลังที่หนี้ขาดอายุความแล้วจึงเป็นการรับสภาพความรับผิดชอบมีหลักฐานเป็นหนังสือตามมาตรา 193/28 วรรคสองซึ่งมีอายุความ 2 ปี ตามมาตรา 193/35 เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้เมื่อพ้น 2 ปี นับแต่วันที่ลูกหนี้ทำหนังสือรับสภาพความรับผิดชอบหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินจึงขาดอายุความ ศาลฎีกามีความเห็นตรงกับเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่าลูกหนี้ได้ทำสัญญารับสภาพหนี้เมื่อพ้นกำหนดอายุความตามตัวสัญญาใช้เงินแล้ว โดยเห็นว่าการถอนฟ้องของเจ้าหนี้ซึ่งเป็นผลให้อายุความไม่เคยสะดุดหยุดลงนั้นไม่ถือว่าลูกหนี้ได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ในระหว่างที่อายุความตามตัวสัญญาใช้เงินยังไม่ขาดแต่ศาลฎีกากลับเห็นว่าหนังสือรับสภาพหนี้ของลูกหนี้เป็นการสละประโยชน์แห่งอายุความและวินิจฉัยวางหลักกฎหมายต่อไปว่า เมื่อลูกหนี้สละประโยชน์แห่งอายุความที่ครบบริบูรณ์แล้ว ต้องเริ่มนับอายุความใหม่ต่อไป ตั้งแต่วันรับสภาพหนี้เท่าอายุความเดิมคือ 3 ปี เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับ

ชำระหนี้ภายใน 3 ปี นับแต่วันรับสภาพหนี้ จึงไม่ขาดอายุความ เพื่อประโยชน์ในการศึกษาปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวนี้ ผู้หมายเหตุขอแสดงความคิดเห็นด้วยความเคารพต่อคำวินิจฉัยศาลฎีกาในคดีนี้เป็นอย่างสูงว่า การที่ลูกหนี้ได้ทำสัญญารับสภาพหนี้กับเจ้าหนี้ก่อนที่เจ้าหนี้จะถอนฟ้องนั้น น่าจะถือว่าเป็นการรับสภาพหนี้ในขณะที่อายุความของหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินยังไม่ขาด เพราะในขณะที่ลูกหนี้ทำสัญญารับสภาพหนี้ อายุความยังคงสะดุดหยุดลง อายุความยังหาได้เริ่มนับใหม่แต่อย่างใดไม่และแม้ในวันต่อมาเจ้าหนี้จะได้ถอนฟ้องคดีนั้นเสียอันเป็นผลให้อายุความไม่เคยสะดุดหยุดลงมาก่อน แต่อายุความของหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินดังกล่าวก็ได้สะดุดหยุดลงเพราะลูกหนี้รับสภาพหนี้ตามมาตรา 172(เดิม) หรือ มาตรา 193/14(1)(ปัจจุบัน) แล้ว การแปลกฎหมายในแนวทางเช่นนี้จะตรงตามเจตนาของคู่ความ ทั้งตรงกับความเป็นจริงและความยุติธรรมมากกว่า เหตุที่เจ้าหนี้ถอนฟ้องคดีล้มละลายซึ่งตนได้ฟ้องไว้ภายในอายุความแล้วก็เพราะลูกหนี้ได้ทำสัญญารับสภาพหนี้ไว้ต่อเจ้าหนี้ในระหว่างที่อายุความยังคงสะดุดหยุดลง อายุความมูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินรายนี้จึงสะดุดหยุดลงเพราะลูกหนี้รับสภาพหนี้ หาใช่สะดุดหยุดลงเพราะการฟ้องคดีซึ่งเจ้าหนี้ได้ถอนฟ้องเสียในเวลาต่อมาไม่ เมื่ออายุความสะดุดหยุดลงเพราะการรับสภาพหนี้ อายุความจึงเริ่มนับใหม่ตั้งแต่วันที่ทำสัญญารับสภาพหนี้เท่าอายุความเดิม คือ 3 ปี ซึ่งผลของความเห็นของผู้หมายเหตุจะตรงกับผลของคำวินิจฉัยในคำพิพากษาศาลฎีกานี้ คือ คำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ยังไม่ขาดอายุความ แต่เหตุผลแห่งคำวินิจฉัยต่างกัน สำหรับเหตุผลที่ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ลูกหนี้ได้ทำสัญญารับสภาพหนี้เมื่อพ้นกำหนดอายุความตามตัวสัญญาใช้เงินแล้ว ถือว่าลูกหนี้ได้ละเสียซึ่งอายุความ และเริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่วันรับสภาพหนี้เท่าอายุความเดิม คือ 3 ปี นั้น ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่ผู้หมายเหตุเห็นด้วยความเคารพว่า การละเสียซึ่งอายุความตามมาตรา 192(เดิม) หรือการสละประโยชน์แห่งอายุความตามมาตรา 193/24(ปัจจุบัน) นั้น น่าจะต้องเป็นเรื่องที่ลูกหนี้ได้แสดงเจตนาโดยชัดแจ้งว่าตนไม่ประสงค์จะยกอายุความขึ้นเป็นข้อต่อสู้เจ้าหนี้ กล่าวคือ ลูกหนี้จะต้องได้รู้อยู่แล้วในขณะที่ทำการสละประโยชน์แห่งอายุความว่าหนี้ขาดอายุความแล้ว และเมื่อลูกหนี้ได้สละประโยชน์แห่งอายุความแล้ว ลูกหนี้ก็ไม่สามารถจะยกอายุความที่ขาดไปแล้วนั้นขึ้นเป็นข้อต่อสู้ได้อีก ไม่ว่าเจ้าหนี้จะนำหนี้ขึ้นมาฟ้องลูกหนี้ภายหลังที่อายุความขาดแล้วนานเพียงใดก็ตาม ผลของการสละประโยชน์แห่งอายุความไม่น่าจะต้องมาเริ่มนับอายุความใหม่เท่าอายุความเดิมดังที่ศาลฎีกาวินิจฉัยไว้ในคดีนี้เพราะมิฉะนั้นผลก็ไม่แตกต่างอะไรกับการรับสภาพหนี้ ทั้ง ๆ ที่ลูกหนี้ได้สละประโยชน์แห่งอายุความแล้ว ซึ่งบทบัญญัติในเรื่องการสละประโยชน์แห่งอายุความไม่น่าจะมีเจตนารมณ์เช่นนั้น ดังตัวอย่างที่ศาลฎีกาได้วินิจฉัยไว้ในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6630/2540 ว่า"แม้สิทธิเรียกร้องในดอกเบี้ยยค้างชำระเกิน 5 ปี จะขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 แต่จำเลยที่ 1 จึงไม่อาจอ้างอายุความมาเป็นข้อต่อสู้คัดฟ้องเพื่อปฏิเสธความรับผิดในเรื่องดอกเบี้ยยค้างชำระได้" ประดิษฐ์ เอกมณีคำพิพากษา: คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) ไว้เด็ดขาดเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2536 เจ้าหนี้ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ รวม 4 อันดับคือ อันดับที่ 1 หนี้ตามตัวสัญญาใช้เงิน ระหว่างวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2527 ถึงวันที่ 22 กรกฎาคม 2527 จำนวน 17 ฉบับ พร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน 29,023,952.82 บาท อันดับที่ 2 มูลหนี้ภาระค้ำประกัน (เป็นตัวเงิน) ในต้นเงิน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยจำนวนเงิน 2,263,301.41 บาท อันดับที่ 3 มูลหนี้ภาระค้ำประกัน (ไม่เป็นตัวเงิน) 7 ฉบับ พร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน 4,036,308.50 บาท และอันดับที่ 4 มูลหนี้ตามสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีพร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน 20,686.84 บาท เป็นเงินรวมทั้งสิ้น

35,344,249.57บาท จากกองทุนทรัพย์สินของลูกหนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดตรวจคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104 แล้ว ไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้รายนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วเห็นว่า มูลหนี้อันดับที่ 1 เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในวันที่ 6 ธันวาคม 2536 เป็นการยื่นคำขอรับชำระหนี้ภายหลังจากมูลหนี้ขาดอายุความแล้ว ต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94(1) ส่วนมูลหนี้อันดับที่ 2 และอันดับที่ 4 เห็นควรให้ได้รับชำระหนี้รวมเป็นเงิน 2,447,171.71 บาทจากกองทุนทรัพย์สินของลูกหนี้ตามมาตรา 130(8) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 โดยมีเงื่อนไขว่า หากเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จากนางสมทรง โสรรัตน์ และพันตำรวจโทลักษณะพิจิตร โสรรัตน์ ลูกหนี้ร่วมแล้วเพียงใด ให้สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ในคดีนี้ลดลงมาเพียงนั้น ส่วนที่ขอเกินมาให้ยกเสียศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ตามรายงานความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เจ้าหนี้อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า อนุญาตให้เจ้าหนี้รับชำระหนี้ในมูลหนี้อันดับที่ 1 ได้ เป็นเงินจำนวน 29,023,952.82 บาท ตามที่ขอเมื่อรวมกับมูลหนี้อันดับที่ 2 และอันดับที่ 4 ตามคำสั่งอนุญาตของศาลชั้นต้นอีก 2,447,171.71 บาท จึงรวมเป็นเงินทั้งสิ้นที่เจ้าหนี้ได้รับจำนวน 31,471,124.53 บาท จากกองทุนทรัพย์สินของลูกหนี้ตามมาตรา 130(8) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 โดยมีเงื่อนไขว่า หากเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จากนางสมทรง โสรรัตน์ และพันตำรวจโทลักษณะพิจิตร โสรรัตน์ลูกหนี้ร่วมแล้วเพียงใด ให้สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ในคดีนี้ลดลงมาเพียงนั้น นอกจากนี้ก็แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "...เมื่อตัวสัญญาใช้เงินแต่ละฉบับครบกำหนด ลูกหนี้เพิกเฉยไม่ชำระหนี้ ต่อมาวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2530 เจ้าหนี้จึงได้ฟ้องลูกหนี้ในมูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินดังกล่าวเป็นคดีล้มละลายต่อศาลแพ่ง คดีหมายเลขดำที่ ล.61/2530 ในระหว่างพิจารณาคดีล้มละลายเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2533 ลูกหนี้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินให้แก่เจ้าหนี้ เจ้าหนี้จึงได้ถอนฟ้องคดีล้มละลายเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2533 ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่า เจ้าหนี้นำหนี้ดังกล่าวมาขอรับชำระหนี้ได้หรือไม่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาว่า การที่เจ้าหนี้ถอนฟ้องคดีล้มละลายย่อมเป็นการลบล้างผลแห่งการยื่นฟ้องให้ถือว่าอายุความไม่เคยสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 วรรคแรก และลูกหนี้ทำหนังสือรับสภาพหนี้เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2533 เป็นระยะเวลาภายหลังจากที่หนี้ขาดอายุความแล้วและเป็นการรับสภาพความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/35 มีกำหนดอายุความ 2 ปี เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2536 จึงเป็นเวลาภายหลังจากที่หนี้ขาดอายุความแล้ว เห็นว่า มูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินมีกำหนดอายุความ 3 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 เจ้าหนี้ได้นำหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายก่อนที่ตัวสัญญาใช้เงินแต่ละฉบับจะครบกำหนดอายุความ เป็นการฟ้องคดีเพื่อตั้งหลักฐานสิทธิเรียกร้องไม่ใช่เป็นเพียงการฟ้องคดีเพื่อให้จัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ผู้ล้มละลายแต่อย่างเดียว จึงมีผลให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 173(เดิม) แม้ต่อมาเจ้าหนี้ได้ถอนฟ้องคดีล้มละลายดังกล่าวอันเป็นผลให้ไม่นับว่าเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงตามมาตรา 174(เดิม) ก็ตาม แต่เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2533 ซึ่งกำหนดอายุความตามตัวสัญญาใช้เงินได้ล่วงพ้นไปแล้ว ลูกหนี้ได้ทำสัญญารับสภาพหนี้ยินยอมรับผิดชอบใช้หนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินและหนี้อื่น ๆ ต่อเจ้าหนี้ ถือได้ว่าลูกหนี้ได้ละเสียซึ่งอายุความที่ครบบริบูรณ์แล้ว และเริ่มนับอายุความใหม่ต่อไปตั้งแต่วันรับสภาพ

หนี้ เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้รายนี้เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2536 จึงไม่ขาดอายุความซึ่งมีกำหนดเวลา 3 ปี เจ้าหนี้อย่อมมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้รายนี้ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาอนุญาตให้เจ้าหนี้รับชำระหนี้ในมูลหนี้รายนี้นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5314/2544 ธนาคาร กสิกรไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์ เจ้าหนี้ โจทก์ ธนาคาร นครหลวงไทย จำกัด โจทก์ บริษัท ลักษณะขนส่งและก่อสร้าง จำกัด จำเลย ป.พ.พ. ม. 193/14, ม. 193/15, ม. 1001 พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 ม. 94 (1) มูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินมีอายุความ 3 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 การที่เจ้าหนี้ได้นำหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายก่อนที่ตัวสัญญาใช้เงินแต่ละฉบับจะครบกำหนดอายุความ เป็นการฟ้องคดีเพื่อตั้งหลักฐานสิทธิเรียกร้อง ไม่ใช่เป็นเพียงเพื่อให้จัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ผู้ล้มละลายแต่อย่างเดียว ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 173(เดิม) แม้ต่อมาเจ้าหนี้ได้ถอนฟ้องคดีล้มละลายอันเป็นผลให้ไม่นับว่าเป็นเหตุให้อายุความสะดุดลงตามมาตรา 174(เดิม) ก็ตาม แต่เมื่อพ้นกำหนดอายุความตามตัวสัญญาใช้เงินแล้ว ลูกหนี้ได้ทำสัญญารับสภาพหนี้ยอมรับผิดคดีใช้หนี้ต่อเจ้าหนี้ ถือได้ว่าลูกหนี้ได้ละเสียซึ่งอายุความที่ครบบริบูรณ์และเริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่วันรับสภาพหนี้ เมื่อเจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ก่อนครบกำหนดอายุความซึ่งมีกำหนดเวลา 3 ปี เจ้าหนี้อย่อมมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้ได้คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) ไว้เด็ดขาดเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2536 เจ้าหนี้ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ รวม 4 อันดับคือ อันดับที่ 1 หนี้ตามตัวสัญญาใช้เงิน ระหว่างวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2527 ถึงวันที่ 22 กรกฎาคม 2527 จำนวน 17 ฉบับ พร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน 29,023,952.82 บาท อันดับที่ 2 มูลหนี้ภาระค้ำประกัน (เป็นตัวเงิน) ในต้นเงิน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยจำนวนเงิน 2,263,301.41 บาท อันดับที่ 3 มูลหนี้ภาระค้ำประกัน (ไม่เป็นตัวเงิน) 7 ฉบับ พร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน 4,036,308.50 บาท และอันดับที่ 4 มูลหนี้ตามสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีพร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน 20,686.84 บาท เป็นเงินรวมทั้งสิ้น 35,344,249.57 บาท จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดตรวจคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104 แล้ว ไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้รายนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วเห็นว่า มูลหนี้อันดับที่ 1 เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในวันที่ 6 ธันวาคม 2536 เป็นการยื่นคำขอรับชำระหนี้ภายหลังจากมูลหนี้ขาดอายุความแล้ว ต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94(1) ส่วนมูลหนี้อันดับที่ 2 และอันดับที่ 4 เห็นควรให้ได้รับชำระหนี้รวมเป็นเงิน 2,447,171.71 บาทจากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ตามมาตรา 130(8) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 โดยมีเงื่อนไขว่า หากเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จากนางสมทรง โสรรัตน์ และพันตำรวจโทลักษณะพิจิตร โสรรัตน์ ลูกหนี้ร่วมแล้วเพียงใด ให้สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ในคดีนี้ลดลงมาเพียงนั้น ส่วนที่ขอเกินมาให้ยกเสียศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ตามรายงานความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เจ้าหนี้อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า อนุญาตให้เจ้าหนี้รับชำระหนี้ในมูลหนี้อันดับที่ 1 ได้ เป็นเงินจำนวน 29,023,952.82 บาท ตามที่ขอเมื่อรวมกับมูลหนี้อันดับที่ 2 และอันดับที่ 4 ตามคำสั่งอนุญาตของศาลชั้นต้นอีก 2,447,171.71 บาท จึงรวมเป็นเงินทั้งสิ้นที่เจ้าหนี้ได้รับจำนวน 31,471,124.53 บาท จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ตามมาตรา 130(8) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 โดยมีเงื่อนไขว่า หากเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จาก

นางสมทรง โสรรัตน์ และพันตำรวจโทลักษณะพิจิตร โสรรัตน์ลูกหนี้ร่วมแล้วเพียงใด ให้สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ในคดีนี้ลดลงมาเพียงนั้น นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาศาลฎีกาแผนคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "...เมื่อตัวสัญญาใช้เงินแต่ละฉบับครบกำหนด ลูกหนี้เพิกเฉยไม่ชำระหนี้ ต่อมาวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2530 เจ้าหนี้จึงได้ฟ้องลูกหนี้ในมูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินดังกล่าวเป็นคดีล้มละลายต่อศาลแพ่ง คดีหมายเลขดำที่ ล.61/2530 ในระหว่างพิจารณาคดีล้มละลายเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2533 ลูกหนี้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินให้แก่เจ้าหนี้ เจ้าหนี้จึงได้ถอนฟ้องคดีล้มละลายเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2533 ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่า เจ้าหนี้นำหนี้ดังกล่าวมาขอรับชำระหนี้ได้หรือไม่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาว่า การที่เจ้าหนี้ถอนฟ้องคดีล้มละลายย่อมเป็นการลบล้างผลแห่งการยื่นฟ้องให้ถือว่าอายุความไม่เคยสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 วรรคแรก และลูกหนี้ทำหนังสือรับสภาพหนี้เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2533 เป็นระยะเวลาภายหลังจากที่หนี้ขาดอายุความแล้วและเป็นการรับสภาพความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/35 มีกำหนดอายุความ 2 ปี เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2536 จึงเป็นระยะเวลาภายหลังจากที่หนี้ขาดอายุความแล้ว เห็นว่า มูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินมีกำหนดอายุความ 3 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 เจ้าหนี้ได้นำหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายก่อนที่ตัวสัญญาใช้เงินแต่ละฉบับจะครบกำหนดอายุความ เป็นการฟ้องคดีเพื่อตั้งหลักฐานสิทธิเรียกร้องไม่ใช่เป็นเพียงการฟ้องคดีเพื่อให้จัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ผู้ล้มละลายแต่อย่างเดียว จึงมีผลให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 173(เดิม) แม้ต่อมาเจ้าหนี้ได้ถอนฟ้องคดีล้มละลายดังกล่าวอันเป็นผลให้ไม่นับว่าเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงตามมาตรา 174(เดิม) ก็ตาม แต่เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2533 ซึ่งกำหนดอายุความตามตัวสัญญาใช้เงินได้ล่วงพ้นไปแล้ว ลูกหนี้ได้ทำสัญญารับสภาพหนี้ยินยอมรับผิดชอบใช้หนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินและหนี้อื่น ๆ ต่อเจ้าหนี้ ถือได้ว่าลูกหนี้ได้ละเสียซึ่งอายุความที่ครบบริบูรณ์แล้ว และเริ่มนับอายุความใหม่ต่อไปตั้งแต่วันรับสภาพหนี้ เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้รายนี้เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2536 จึงไม่ขาดอายุความซึ่งมีกำหนดเวลา 3 ปี เจ้าหนี้ย่อมมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้รายนี้ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาอนุญาตให้เจ้าหนี้รับชำระหนี้ในมูลหนี้รายนี้นั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผล ฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

วัฒนชัย โชติชูตระกูล · พิชัย เตโชพิทยากุล · พีรพล จันทรัสวง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5314/2544>